

Hoofdstuk 109

Lieve kleinkinderen,

‘Hé, voel jij je niet lekker? Hier heb ik een pilletje voor jou. Voel je je in één keer een stuk gelukkiger.’

Hoe vaak hebben jullie dit zinnetje wel niet gehoord? En jullie weten allemaal wat de gevolgen kunnen zijn. Ja, in het ergste geval kun je zelfs een zware drugsverslaafde worden met alle gevolgen van dien. Niet best....

Gelukkig zijn er goede raadgevers, maar jammer genoeg ook heel slechte. En dan zijn er ook nog raadgevers, die om welke reden dan ook, jou met opzet in het ongeluk willen storten.

Ik moet dan denken aan het spreekwoord: Als de vos de passie preekt, boer pas op je kippen.

Hoofdstuk 109 - Achitofel - 2 Samuël 16 : 15 – 23 2 Samuël 17

Toen Chusai, de vriend van David bij de stadspoort aankwam, trok op datzelfde moment ook de nieuwe koning de stad Jeruzalem binnen. Chusai liep dadelijk naar hem toe en van veraf riep hij al: ‘Lang leve de koning! Lang leve de koning!’

Hij bedoelde hier koning David mee, maar dat kon Absalom niet weten.

Absalom keek vol verbazing Chusai aan en zei: ‘Is dit jouw trouw aan jouw boezemvriend David? Waarom ben je niet met hem mee weggevlucht?’

Chusai had zijn antwoord klaar. Hij zei: ‘Ik houd het met de koning, die de Heer en het gehele volk Israël uitgekozen heeft. En bovendien, u bent toch zijn zoon? Zoals ik vroeger uw vader diende, zo zal ik ook u dienen.’

Absalom glimlachte vriendelijk. Je kon zo horen dat dit een wijs man was. En dat zo’n wijze raadsheer van David nu hem ging dienen, dat zei toch wel heel veel! Straks, wanneer hij met zijn raadsheren ging overleggen wat nu te gaan doen, zou hij ook Chusai om advies vragen.

Trots reed hij verder door de straten van het oude Jeruzalem. Hij dacht aan die twee jaren die hij opgesloten had gezeten in zijn eigen huis. Het was nu al anders en de schade van toen zou hij inhalen! Als eerst zijn vader maar dood was. En nog trotser stond hij daar op zijn koninklijke wagen en genadig groette hij het jubelende volk.

Diezelfde dag nog hield Absalom zijn eerste raadsvergadering met zijn raadsheren en hoge officieren. Na de vergadering werd Chusai uitgenodigd om bij Absalom te komen. Toen hij de koningszaal binnenliep klopte zijn hart hem in de keel,. Er hing zoveel vanaf van wat hij zou zeggen. Zelfs één verkeerd woord kon hem het leven kosten.

Absalom vertelde Chusai wat er besproken was en ook welk advies dat Achitofel hem gegeven had. Deze wijze raadsheer wilde nog deze zelfde avond op mars en David in het tentenkamp overvallen. Ja, Achitofel wilde zelf met twaalfduizend soldaten Davids tentenkamp overvallen en **zelf** David doodsteken. Volgens Achitofel wist hij zeker, ja dat zei hij, dat zijn plan zou lukken. Maar nu Chusai hier was, wilde Absalom ook graag zijn mening horen en wanneer hij het niet met Achitofel eens was, dan moest hij dat zeker zeggen!

Een ogenblik stond Chusai stil. Met zijn handen samengeknepen in zijn zakken dacht hij diep na. Een kind kon begrijpen dat David verloren was, wanneer dit plan van Achitofel zou doorgaan. Zelfs Joab en zijn helden konden niets beginnen, wanneer zo'n grote overmacht nu midden in de donkere nacht hen overviel. En als David dood was, had een verdere strijd geen zin. Absalom was de oudste prins en dan rechtmatig de nieuwe koning. Dit plan mocht niet doorgaan....

Chusai keek omhoog en begon te praten. Het was net alsof zijn woorden hem ingegeven werden.

Hij zei: *'De raad die Achitofel u gegeven heeft, was deze ene keer niet goed.* Iedereen in Israël weet dat Achitofel een bijzonder wijs man is, maar deze keer heeft hij te veel aan zichzelf en te weinig aan de koning gedacht. Ik begrijp heel goed dat hij David zelf wil doden: het bloed van koning David voor het bloed van Uriah. *Maar niet hem, maar u o koning komt de eer van de overwinning toe!* En bovendien, zo gemakkelijk als Achitofel het zegt, zal het niet gaan. Davids vrouwen en kinderen overnachten misschien in het open veld, maar zelf heeft hij zich met zijn mannen verscholen in een grot of in een spelonk. Hij laat zich niet zomaar gevangen nemen. En stel dat hij en zijn soldaten de voorhoede van ons leger zou verslaan, dan zegt heel Israël dat u verloren heeft. En u weet dat Joab en zijn mannen en ook die wilde Filistijn Ittai vechten als een berin, die zijn jongen verdedigt....

Het is veel beter dat u nu eerst rustig aandoet en dat u eerst alle mannen in heel Israël oproept tot de grote strijd. En ze zullen komen, uit het hele land om u te volgen. Als u ons voorgaat in de strijd is de overwinning aan ons. En waar David ook is, wij zullen hem vinden. We zullen hem overvallen, zoals dauw op de aarde valt. Niemand van zijn aanhangers zal in leven blijven. Zelfs als hij zich in een stad verschanst heeft, dan zal heel Israël met een dik touw komen en de hele stad in het ravijn storten, zodat er geen steen meer van over is.'

Het was stil in de koningszaal. Chusai voelde dat zijn woorden indruk hadden gemaakt. Een man al Absalom dacht alleen maar aan eigen eer. Hij zag zichzelf al aan het hoofd van een machtig leger. Er waren officieren die zijn plan niet zo goed vonden, maar die hielden zich stil. O God, dacht Chusai, sla hem met blindheid en laat hem geen goedkeuring geven aan het plan van Achitofel, want in dat geval is David verloren.

En daar hoorde hij Absalom zeggen: 'Ik heb mijn besluit genomen. We zullen het plan van Chusai uitvoeren.'

Even werd het zwart voor Chusai's ogen. Hij voelde zijn hart slaan. God was dus toch nog met David. Nu zou alles toch weer goed komen.

Maar Chusai was een voorzichtig man. Je kon nooit weten of Absalom zijn plannen wijzigde en toch nog de raad van Achitofel op zou volgen. Het was beter om David voor de nacht nog te waarschuwen. Hij stuurde een boodschap naar de priesters en die moesten het dan maar verder regelen.

De priesters Sadok en Abjathar wisten hoe ze, als het nodig was, David een bericht moesten sturen, ook al hielden soldaten van Absalom de wacht bij alle stadspoorten van Jeruzalem.

Hun twee zonen zaten al de hele dag te wachten bij een waterput een eindje buiten de stad. Natuurlijk konden ze zelf of een andere man niet met een boodschap naar hun zonen gaan, maar een vrouw met een waterkruik op haar hoofd, viel niet op. Ze had deze dag al eerder een reis naar de waterput gemaakt, maar dit belangrijk bericht moest naar de jongens gebracht worden. Het moest gewaagd worden.

Een vrouw met een waterkruik op haar hoofd viel niet op.

Gelukkig lukte het ook deze keer om Jonathan en Achimaáz een bericht te brengen. Maar een jongen had gezien dat deze vrouw een geheime brief aan deze jongemannen gegeven had en dat hij vertelde hij aan Absalom.

Jonathan en Achimaáz waren al in het dorp Bahurim toen ze merkten dat er soldaten achter hen aankwamen. Verder gaan kon niet, want dan zouden de hardlopers van Absalom hen inhalen. Op goed geluk liepen ze de poort van een grote boerderij binnen. Daar ontmoeten ze een vrouw die ze om hulp vroegen. Deze boerin wilde hen wel helpen. Wat interesseerde het haar van welke partij deze jongemannen waren? Zij waren in gevaar en dan help je toch?

‘Hierheen,’ wenkte ze en ze wees naar een put. ‘Klim daar in en ik zorg ervoor dat de soldaten jullie niet vinden.’

Vlug legde zij het deksel op de put en strooide daar gerst over uit om te drogen. Het deksel was niet meer te zien. Ze was er nog maar net mee klaar, of de soldaten van Absalom kwamen al de binnenplaats op.

‘Waar zijn die twee mannen?’

‘O, die zijn aan de overkant van het bevoeiingskanaal verdergegaan,’ antwoordde ze. ‘Als jullie snel zijn, kunnen jullie ze nog wel inhalen.’

De soldaten geloofden haar.

Gerst uitgestrooid over het deksel van een put.

Later op die dag kwamen Jonathan en Achimaáz bij koning David en brachten de boodschap van Chusai over. Die nacht nog trokken David en iedereen die hem gevolgd was, de rivier de Jordaan over.

Die ochtend had David gebeden of de Heer de raad van Achitofel niet door wilde laten gaan en nu wist hij dat God zijn gebed verhoord had.

De oude raadsheer Achitofel begreep ook dat zijn plannen mislukt waren. Nu Absalom niet direct doorpakte, maar op het volk wachtte, had hij al bij voorbaat

de slag verloren. Een boerenleger, hoe groot ook, kon het nooit bolwerken tegen Joab en zijn bijzonder goed geoefende strijders.

Het kon Achitofel ook niets meer schelen. Of Absalom nu koning bleef of in de strijd gedood zou worden, dat maakte voor hem niets meer uit.

Maar dat David, de moordenaar van Urias, het nu toch weer zou winnen, dat was minder. Hij had altijd gedacht dat de Heer de God van het recht was en dat hij het kwaad uit zou roeien. Maar nu wist hij beter. En zo'n God wilde hij niet dienen: een God die de kleine man straft, wanneer hij kwaad gedaan heeft, maar die koningen de hand boven het hoofd houdt! In het land van zo'n God wilde hij niet verder leven.

Achitofel

De volgende ochtend zadelde Achitofel zijn ezel en reed het zuiden in, naar zijn geboorteplaats. Nog maar een paar dagen geleden had hij deze weg ook gereden. Zijn hart vol met haat, maar ook met grote plannen....

Nu reed hij hier weer, een oud en verbitterd man. Het offer dat zij als familie met elkaar gebracht hadden, de dag toen hij naar Hebron vertrok, had niet geholpen. God keek niet om naar zijn offers. Die had liever de reuk van koningsoffers.

Achitofel nam afscheid van zijn familie en regelde de zaken wat er na zijn dood moest gebeuren. Toen dwaalde hij de velden in en hing zich op. Later vonden ze zijn lijk en begroeven hem in het familiegraf. Zo stierf Achitofel, de raadsheer van koning David, de wijste man van heel Israël.

Achitofel was gestorven, niet alleen omdat hij David haatte, maar ook omdat hij het niet kon accepteren dat God mensen het kwade vergeeft en zijn kinderen weer in genade wil aannemen, wanneer zij echt berouw hebben.

Was David wel medeschuldig aan de dood van zijn voormalige raadsman? Heel Israël wist immers dat koning David schuld had beleden en vergeving van God had ontvangen.

Achitofel had geen gelijk toen hij de strop om zijn nek legde en in het diepe sprong. *Achitofel wilde bloed voor bloed.* Jammer was het dat Achitofel van Gods genade aan David bewezen, niets wilde weten!